

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3

1. Februar 1909

58. Årgang

Mormons Bog.

Tale af Eldste Andrew Jensen, holdt i Salt Lake Tabernaklet
den 22. September 1907.

(Fortsat fra Side 22.)

Bed en vis Lejlighed udtrykte han sig saaledes:

„Sandheden er, at ligesom Joseph, Oliver og jeg sad her paa en Sommerstok, blev vi paa een Gang omgivne af et Lys. Det var ikke som Solskin, heller ikke lignede det Skæret af Ild, men det var langt mere straalende og skønt. Det var udbredt vidt omkring os, jeg kan ikke sige hvor langt, men midt i dette Lys, omtrent saa langt fra os som John C. Whitmer (denne sad et Par Fod fra ham) viste der sig for os et Bord, hvorpaa der laa mange Optegnelser eller Bøger, foruden Bladerne af Mormons Bog, og ligeledes saa' vi Labans Sværd, Bejviseren, den underfulde Kugle, som Lehi brugte, samt Udtyderne. Jeg saa' dem ligesaa tydeligt, som jeg ser denne Seng (han pegede her paa en Seng, der stod ved Siden af ham), og jeg hørte Herrens Røst ligesaa tydeligt, som jeg nogensinde har hørt Noget i mit Liv, erklaere, at Optegnelserne paa Bladerne til Mormons Bog være oversatte formedesst Guds Gave og Kraft.“

Syv Aar, før han døde, var der en Mand i Richmond eller Omegn, som udbredte det Rygte, at David Whitmer havde tilbagekaldt sit Bidnesbyrd angaaende Mormons Bog. Whitmer følte sig saa nedstemt over, at Nogen vilde beskydle ham for saadant, at han udstedte en af ham selv underskrevet og edsvoren Erklæring, der den 25. Marts 1881 blev

publiceret i en Avis i Richmond, kaldet „Conservator“, og heri siger han:

„Det er bleven mig fortalt, at en vis John Murphu i Polo, Caldwell County, Missouri, skal have sagt, at jeg under en Samtale med ham sidste Sommer som et af de tre Bidner om Mormons Bog har beøget mit Vidnesbyrd. For at gøre Ende paa denne Historie, saa at han maa kunne forstaa mig nu, forsaavidt han ikke forstod mig den Gang, og for at hele Verden kan vide Sandheden, vil jeg nu, nedsens jeg ligesom befinder mig i min Livsafstens nedgaaende Solbelysning, og med Gud-for Øje, endnu en Gang for alle offentliggøre denne min Erklæring:

„At jeg som et af de tre Bidner aldrig nogensinde har fornægtet mit Vidnesbyrd eller nogen Del af det, der i saa lang Tid har ledsgaget hin Bog. De, der ere bedst bekendte med mig, vide meget godt, at jeg altid har fastholdt dette Vidnesbyrd. Og for at Ingen skal kunne misforstaa mig eller kunne nære Twivl angaaende mine Anstuelser med Hensyn til samme nu, bekræfter jeg atter høitidelig Sandheden af Alt, hvad der tidligere er blevet erklæret og offentliggjort.“

Som før bemærket har jeg Dokumenter og mundtlige Vidnesbyrd, der ville vise, at David Whitmer Gang efter Gang yderligere har bekræftet sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog. Naar som helst Lejlighed gaves enten i privat Samtale, eller naar han blev besøgt og adspurgt af Avis-Referenter eller Andre, var hans Udtalelser angaaende Mormons Bog altid ligelydende. Aldrig bencægtede han det første Vidnesbyrd, som han afgav om Bogens guddommelige Sandhed. Tre Dage, før han døde, kaldte han sine Børn og andre Slægtninge og Venner til sig og vidnede for dem med sin Sjæls fulde Alvor og Underlighed, at Mormons Bog var sand, og dette Vidnesbyrd er bevaret i hans Børns og Børnebørns Hjerter indtil denne Dag.

Martin Harris' Vidnesbyrd.

Martin Harris, et andet Bidne, kom til Salt Lake City i 1870. Han er den eneste af de tre Bidner, som er begravet indenfor Utahs Grænser, og for ikke længe siden besøgte jeg hans Grav i Clarkstone, Cache County, Utah. Selv om han i mange Aar stod udenfor Kirken, saa fornægtede han aldrig sit Vidnesbyrd, og til Trods for, at han var en gammel Mand og maa ske lidt barnlig, da han kom hertil, var han dog sørdeles glad ved Alt, hvad han saa', og han syntes at fatte Storheden af det, der var blevet udført i disse Bjerger af dem, der troede Mormons Bog. Saaledes udbrød han, da han fra Bjerget Ensign Peak skuede ned paa Salt Lake City: „Hvem skulde have tænkt, at Mormons Bog kunde have udført alt dette!“

Vi kunne maa ske smile ad et saadant Udtryk; dog er det Sandhed, at uden Mormons Bog vilde en saadan Stad som Salt Lake City, som Martin Harris saa' her i 1870, ikke have været til. Der havde maa ske været en By, men ikke en som den, de Hellige have bygget her.

Martin Harris døde i Clarkston, Utah, den 10. Juli 1875. Ved

en Lejlighed her i dette Tabernakel, da det var fyldt med Mennesker, stod han frem og bevidnede, at Mormons Bog var Sandhed, og da han laa paa sit Dødsleje, fik han Besøg af en af Brødrene, som sagde: „Martin, Mormons Bog bliver nu oversat paa Spansk.“ Hurtig livede han op og spurgte: „Hvad var det? Hvad var det? Lad mig høre mere derom.“ Han levede tre Dage derefter, lykkelig og glad ved at høre, at Bogen skulde udgives i et Sprog mere.

Disse ere de tre Bidner til Mormons Bog. Der er imidlertid ogsaa andre Bidner, som jeg maa omtale.

De otte Vidner.

Omtrent for 19 Aar siden havde jeg en meget interessant Mission, en speciel, til hvilken jeg var kaldet af Kirkens Autoriteter. Maaske nogle af mine Venner her ville erindre, at nu afdøde Edward Stevenson i Forening med mig og Bisshop Joseph S. Black fra Deseret rejste til Østen i 1888 og besøgte omtrent alle de saakaldte „Zions øde Steder“. Blandt de Stater, vi besøgte, var Missouri, hvor det særlig interesserede os at besøge Esterkommere saavel af de otte som af de tre Bidner til Mormons Bog. Uheldigvis naaede vi først Richmond nogle Maaneder efter, at det sidste af de tre Bidner var afgaet ved Døden, nemlig David Whitmer, som døde i Januar samme Aar, som vi naaede Richmond i September. Vi opdagede snart, at der i Richmond og Omegn fandtes mange af Whitmers og Pages' nære Paarørende, hvorfor vi anvendte flere Dage med at gaa fra Hus til Hus for at nedskrive Alt, hvad vi kunde faa at vide fra Børn, Børnebørn og Venner af de otte Bidner.

J vide naturligvis, at foruden de tre Bidner var der otte andre. Medens disse otte ikke modtoge de samme guddommelige Tilkendegivelser som de tre Bidner, saa bevidnede de dog, at de vidste, at Mormons Bog var Sandhed, og at de havde set og berørt Bladerne, fra hvilke Bogen var bleven oversat.

Inden jeg besøgte dem, var jeg ikke ganske tilfreds med, hvad jeg fra saa mange Sider havde hørt angaaende disse Bidners Trofasthed mod deres Bidnesbyrd lige til deres Død; men jeg ønskede at finde noget absolut og paalideligt vedrørende enhver af dem, og deraf anvendte vi vor Tid iblandt Whitmer-Familjen og Andre i Richmond med at udspørge og lytte til Enhver, som kunne give Oplysning om disse Bidner.

Christian Whitmer.

Først vil jeg nævne Christian Whitmer. Han var en af de første Eldster i Kirken og en god, trofast Mand; men da han var utsat for Forsølgelserne i Jackson County i 1833, paadrog han sig en Sygdom,

der endte hans Liv den 27. November 1835 i Clay County, Missouri, det andet midlertidige Hjem, som de Hellige havde i den Stat.

Jacob Whitmer

er det næste Navn i den Rækkefølge, hvori Bidernes Navne findes i Mormons Bog. Han opnæede en ganske høj Alder, og han var ogsaa tro mod sit Vidnesbyrd, om han end forlod Kirken allerede i 1838. Sine sidste Aar levede han i Richmond, hvor han døde den 21. April 1856. Der var et vist Apostatparti, der er kendt under Navnet Whitmeriter, som levede i og omkring Richmond i 1888; der findes endnu nogle af dem. En Søn af Jacob Whitmer, nemlig John Whitmer, som i flere Aar før sin Død stod som Præsident for Partiet, var meget begjæret angaaende Mormons Bog, og med største Beredvillighed fortalte han os Alt, hvad han kunde erindre om sin Fader. I Samtalens Løb bevidnede han følgende: „Min Fader, Jacob Whitmer, var altid tro mod sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog, og han fastholdt det og bekræftede det paa sit Dødsleje.“

Peter Whitmer junior.

Peter Whitmer var et andet Bidne, og han forblev uroffelig i sit Vidnesbyrd til det Sidste og døde som en trofast Eldste i Kirken. Han var en af de første Mænd, som gik paa en længere Mission, idet han forlod Stedet, hvor Kirken var organiseret, i Slutningen af 1830 og rejste 1,300 Mile mod Vest; han var en af de første Eldster, som betraadte Jackson County, Missouri, idet han ankom dertil tidlig i 1831 sammen med Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Ziba Peterson og Frederick G. Williams. Han døde i Clay County, Missouri, den 22. September 1836 tro mod det Vidnesbyrd, han havde aflagt om Mormons Bog.

John Whitmer.

Et andet Bidne var John Whitmer, som var den første egentlige Historiker i Kirken. I Forbindelse hermed vil jeg oplyse, at jeg for nogle Aar siden paa en af mine specielle Missionsrejser i Staterne var heldig nok til fra Whitmers Paarørende at komme i Besiddelse af en Kopi af den gamle Historie, som Whitmer havde skrevet, medens han var Kirkens Historiker. Han skrev ikke meget, det er sandt; men det Lidet, han skrev, og som heldigvis kom i vore Hænder, er for os overmaade værdifuldt. John Whitmer døde i Far West, Caldwell County, Missouri, den 11. Juli 1878. Uagtet han aldrig igen forenede sig med Kirken, efter at han var bleven udelukket i 1838, vedblev han dog at fastholde sit Vidnesbyrd om Mormons Bog. Endog i hans mørkeste Dage, og da han syldt med Had og Bitterhed vendte sig imod Profeten Joseph Smith, erklærede han i Nærvoerelse af flere Missourianere, Kirkens bitre Fjender,

at han vidste, at Mormons Bog var sand. Hans Nevs, John C. Whitmer fra Richmond, som var hos ham ved hans Død, bevidnede, at hans Onkel John var Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed til sin sidste Stund. Dette bekræftes af mange Andre, som besøgte John Whitmer ved flere Lejligheder inden hans Død.

Hiram Page.

Hiram Page er en anden Person, som interesserer os. Jeg ville erindre ham. Han havde en Søn, som boede i Richmond, da jeg aflagde et Besøg der i 1880. Denne Søn, Philander Page, bevidnede som følger: „Jeg vide, at min Fader var tro og hengiven mod sit Bidnesbyrd angaaende Guddommeligheden af Mormons Bog til det Sidste. Altid, naar han havde Lejlighed til at bære sit Bidnesbyrd derom, gjorde han det og syntes at glæde sig overmaade ved at have haft det Privilegium at se Bladerne og derved blive et af de otte Bidner til Bogen. Jeg kan ogsaa bevidne, at Jacob, John og David Whitmer samt Oliver Cowdery alle døde i fuld Tro paa Mormons Bogs Guddommelighed. Jeg har været nær disse Bidner ved deres Død, og jeg hørte dem alle høre deres sidste Bidnesbyrd desangaaende.“

John C. Whitmer (en Nevs til Hiram Page ved Egteskab, hvem jeg allerede to Gange før har nævnet) bevidnede saaledes: „Jeg var nøje knyttet til Hiram Page i Forretningsanliggender og paa anden Maade; jeg kender ham saaledes fuldt ud og veed, at han til alle Tider og under alle Forhold vedblev at være trofast mod sit Bidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Troverdighed.“

Joseph Smith senior.

Joseph Smith senior er det næste Bidne. Jeg behøver ikke at sige andet om ham, end at han var Profeten's Fader og var tro og hengiven i alle Henseender, ja en af Guds ødle Mænd. Han døde den 14. September 1840 paa Grund af de Forfølgelser, han maatte gennemgaa i Staten Missouri.

Hyrum Smith.

Hyrum Smith, en Broder til Profeten Joseph og Fader til vor nuværende højagtede og elskede Præsident over Kirken, led Martyrdsoden i Carthage Fængsel den 27. Juni 1844 for det Bidnesbyrd, han bar angaaende Mormons Bog og Sandheden af de Sidste-Dages store Værk. Han var et andet af de otte Bidner. Jeg behøver kun at sige her, at han beseglede sit Bidnesbyrd med sit Blod, og Ingen kan jo give større Bevis for sin Oprigtighed end at være villig til at dø for sit Bidnesbyrd.

Samuel Harrison Smith.

Det samme kan siges om denne Mand, en anden Broder til Profeten

og ligeledes et af de otte Bidner. Han blev ogsaa forfulgt til Døden; jeg maa maaesse sige, at om hans Blod end ikke direkte blev udøst saaledes som hans Brødre Josephs og Hyrum's, saa var det dog ikke mere end seks Uger senere, nemlig den 30. Juli 1844, at han døde som Følge af grusom Behandling.

Mine Brødre og Søstre! Jeg har meddelt Eder disse Kendsgerninger, for at I maa kende alle de Mænd, som have vidnet om Mormons Bogs guddommelige Egthed, som saa' Bladerne, hørte Guds Røst, og som højtidelig erklære, at Bogen er Sandhed, og at de saa' hellige Engle; ikke et eneste af disse Bidner har fornægget og tilbagefaldt sit Bidnesbyrd.

Beviser henvedte fra Indianernes Traditioner.

Ikke længe efter, at Spanierne havde opdaget Amerika, begyndte de en stændig Krig imod Indianerne i Mexico og andre Steder. Vi have maaesse alle læst den sorgelige Historie om Montezuma og om, hvorledes Cortez ødelagde Alt, hvad han kunde saa fat i af Antikviteter og Optegnelser, som han fandt iblandt Montezumas Folk. Grobrerne i Mexico betragtede ikke historiske Optegnelser paa samme Maade som vi. Det synes, som om deres Bestrebelsler gik ud paa at ødelægge Alt, som kunde vedligeholde og bevare Minderne om Fortiden — Alt, som kunde vedligeholde Kundskab angaaende Toltekerne og Aztekerne, som Spanierne ansaa for at være Hedninger.

Det er beklageligt, at disse Grobrere saaledes hensynsløst ødelagde saa meget af det, som vi Historikere anse for at være af uberegnelig Verdi; og dog, trods al denne Ødelæggelse have vi erholdt nogen Underretning om dem, fornemmlig igennem Tradition eller mundtlige Overleveringer og Sagn blandt de amerikanske Indianere, og baade spanske og engelske Skribenter have samlet og støffet megen Kundskab tilveje om disse Folk, der er af stor Bethydning. Fra saadanne Hjælpe-kilder erfare vi, at Aztekerne i Mexico, saavel som de Indsødte i Syd- og Central-Amerika, vare bekendte med Verdens tidligste Begivenheder. Der fandtes iblandt dem mange Skifte, Sædvaner og Karaktertræk, som tydede paa jødisk Herkomst. Saaledes efterlevede disse først fundne Amerikanere mange af Mose Anordninger meget nøje. De havde mange hebraiske Ord i deres Sprog, og der var meget, som bragte de Spaniere, der først begyndte at undersøge deres Traditioner og Skifte, paa den Tanke, at de maaesse vare en Gren af Israels Hus. Der er udkommet flere Bøger, skrevne af forskellige Forfattere, som formode, at de amerikanske Indianere maa være de ti tabte Stammer af Israel. Vi kunne naturligvis ikke i Et og Alt stemme overens med dem i disse Ansuelser, men der var tilvisse den Gang saavelsom endnu saa megen Lighed imellem dem og Jøderne, at de første spanske Opdagere ikke kunde undgaa at se, at disse Folks Skifte og Sagn tydede hen paa jødisk

Oprindelse. Deres Begreb om den store Aland samstemmer med Jødernes Begreber om Jehova. Deres Ceremonier ligne Jødernes, og deres Sprog er tildels jødisk. Trods al den Ødelæggelse, som Cortez og Andre udførte, er der alligevel nok tilbage af Oldtidsmindesmærker til at vise os, at der i Fortiden fandtes en høj Grad af Civilisation i Amerika, saavældsom andre Vidnesbyrd, der bevise os Sidste-Dages Hellige, at den historiske Del af Mormons Bog er sand og påalidelig, for saa vidt den beretter om et højt civiliseret Folk, der beboede dette Land. Og Enhver, som har Tro paa denne Bogs Påalidelighed, kan let forstaa, hvorledes disse Folk kom til at følge og efterleve hebraiske Skifte og Vedtægter. De tilhørte visselig Israels Hus, men kunde næppe regnes for Jøder — Bencænnesen Hebreer eller Israliter er maaesse rigtigere — vi bruge kun dette Udtryk for at betegne dem.

Jeg vil nu henlede Eders Ópmærksomhed paa en Bog, der udkom i London i Aaret 1833, forfattet af C. Colton, angaaende de amerikaniske Indianeres Herkomst. Denne Bog blev publiceret i London, førend nogen af vores Eldster satte deres Fod paa britisk Jord. I denne Bog staar der at læse, at Indianerne i Mexico paastode, at deres Forfædre en Gang vare i Besiddelse af en Bog, som underrettede dem om, at „den store Aland“ plejede at forkynde tilkommende Begivenheder til deres Forfædre, at Engle besøgte og samtalede med dem, og at alle Indianere nedstammede fra en og samme Mand, der havde tolv Sønner. Disse Indianerstammer troede ogsaa, at Profetiens Aland eller Gave tilligemed andre mirakuløse Tilkendegivelser, som deres Forfædre vare begunstigede med, atter vilde blive skenket dem, og at de paany vilde komme i Besiddelse af hin Bog og alt Andet, der havde været tabt saalænge.

(Fortsættes.)

Mine Ønskers Kæde.

Den lille Kreds af mine Ønskers Kæde
Stor nok jeg i min Barndom fandt;
Mit Hjerte slog i barnlig Glæde;
Jeg vidste, hvad det var: at græde,
Men Taaren knapt, hvorfor den randt.

Tillukket, ligt en Drøm, som snart forsvinder,
Mit Barndoms-Eden for mig staar;
Nu blegner Sorgen mine Kinder,
Og Taaren veed, hvorfor den rinder,
Men Hjertet knapt, hvorfor det slaar.

C. Bredahl.

De Hidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien.

Grundlagt 1851 · Udgaaer den 1. og 15. i hver Maaned.

Mandag den 1. Februar 1909.

Til alle de kvindelige Hjælpeforeninger i den europæiske Mission.

Kære Søstre!

Et godt og glædeligt Nytaar til Eder alle.

Vi have netop traadt over Dørtærstelen til et nyt Aar, og jeg tror, at vi kunne se tilbage paa det gamle med Tilsfredshed og Fryd. Jeg er forvisset om, at vi ønske, at det nye Aar maa blive end mere velsignet, og at endnu mere godt Arbejde maa blive udført, end Tilsældet var i det svundne. Mange fattige Familjer have haft Aarsag til at frysde sig og velsigne Hjælpeforeningerne. Lad ikke vore Bestræbeller for at gøre Godt svækkes, men lad vore gode Gerninger forøges.

De mange Breve, jeg har modtaget fra de forskellige Foreninger med Udtryk af Glæde og Paaskønnesse over de mange Fordele, der ere indvundne ved at bivaane Hjælpeforeningernes Møder, have været særdeles opmuntrende; de vise Forøgelse i Tro og Maade i Evangeliets Principper, og de vise Profeten Joseph Smiths guddommelige Inspiration, da han organiserede disse Foreninger. Alle utalte de som deres hjertelige Ønske at vedblive i det gode Arbejde og stadig at tiltage i aandelig Forbedring og Kraft til at virke i Enighed og gode Følelser.

Den aarlige Rapport for hver Forening bør være her inden den 1. Marts, saa at de alle kunne samles til en General-Rapport for hele den europæiske Mission og sendes tidstnoet til Søstrenes Konference i Zion i April. Jeg vil sende Skemaer til alle Sekretærerne for at udbyldes, og jeg haaber, de ville være her tilbage i rette Tid. Lad mig ogsaa paaminde Eder om at afholde et Møde den 17. Marts eller saa nær den Dato som mulig for at mindes Stiftelsesdagen for vore kvindelige Hjælpeforeninger samt at indbetale den lille aarlige Gave fra hvert Medlem til almindelige Udgifter i Zion.

Lad hver af os gøre saa meget Missionærarbejde, som Tid og Omstændigheder tilstede, for at sprede Kundskab om Evangeliet, bortrydde Modfølelser ogaabne Dørene for Eldsterne, saa at de kunne finde Lejlighed til at prædike for og lære de ørlige af Hjertet.

Hold Regnskab med, hvormange Samtaler der føres med Individuer, som ere uvidente om Evangeliet, og rapporteer samme til Foreningen; dette vil udgøre en Del af den aarlige Total-Rapport.

Mine kære Søstre! Lad os opflammes til fornyet Energi i det nye Åar ved den megen Raade og de mange Belsignelser, som Herren har givet i det nys afsluttede Åar, og lad os vokse fra Raade til Raade, indtil vi kunne naa et fuldkomment Liv.

At Guds Helligaand maa være med os hver Dag i det nye Åar er den stadige Bøn af Eders Søster i Kristi Evangelium.

Romania B. Penrose.

Afløsning. Efternævnte Aeldster ere efter et godt og vel udført Arbejde hæderligt afløste for at vende tilbage til deres Hjem i Zion: Knud H. Fridal fra Aarhus til Elwood, Utah; Hyrum Hansen fra Aarhus til Spanish Fork, Utah; Niels P. Andersen fra København til Provo, Utah; James Jensen fra Aarhus til Wales, Utah; James P. Rasmussen fra København til Melville, Utah. Disse ville afsejle med Dampskibet „Canada“ fra Liverpool den 4. Februar.

James B. Christiansen fra Aarhus til Spanish Fork, Utah, med Dampskibet „Dominion“ fra Liverpool den 25. Januar. Broder Christiansen blev hæderligt løst fra sin Mission paa Grund af Sygdom i hans Familie; hans Hustru var nemlig blevet ramt af et Ulykkestilfælde, og et Kabeltelegram fra det Første Præsidentskab kaldte ham hjem. Vi haabe, at Broder Christiansen maa naa sit Hjem og finde Alt i en bedre Forfatning, end Esterretningerne kunde tyde paa. Albert E. De Lange fra Trondhjem til Koosharem, Utah. Broder De Lange blev beskiftet til at følge de jordiske Levninger af Aeldste Charles Martinsen, som døde i Stavanger, Norge, og afsejlede med Dampskibet „Hellig Olav“ fra Kristiansand, Norge, den 30. Januar.

Vi ønske alle disse vore hjemvendende Brødre en tryg og behagelig Rejse over Land og Sø.

Forsyftelse. Aeldste Joseph Christensen fra Trondhjem til København.

Heks Grunde,
hvorfor jeg er en Sidste-Dages Hellig.

Som saa mange Andre er jeg blevet beskyldt for at have forenet mig med Kirken uden at have undersøgt dens Lærdomme tilstrækkeligt; thi hvis jeg havde det, vilde min Forstand ikke have tilladt mig at slutte mig til et saadant Folk og en saadan Religion. Dog er netop det modsatte Tilfældet. Jeg har studeret mange teologiske Værker med det Udbytte, at jeg fandt mig selv i en Labyrint af Forvirring, hvorimod jeg, efter alvorlig at have gjort de Sidste-Dages Helliges Lær-

domme til Genstand for grundig Undersøgelse, sandt Sandhed deri og modtog Lys efter Lys. Jeg vil her nævne Grundene til, at jeg blev en Sidste-Dages Hellig:

1. Fordi jeg er i Besiddelse af Guds Aands usvigelige Vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er Guds sande Kirke, som igen er oprettet paa Jorden i disse de sidste Dage for aldrig mere at udryddes eller gives til noget andet Folk.

2. Fordi der udenfor de Lærdomme, som forklyndes af de Sidste-Dages Hellige, ikke findes nogen Trosbekendelse i hele Kristenheten, der er bred nok til at indbefatte baade Guds Retfærdighed og Maade.

3. Fordi min Opsattelse af Religion, inden jeg blev en Hellig, i mange Punkter stemte overens med de Lærdomme, som fremstættes i denne Kirke.

4. Fordi jeg tror, at alle Tings Skaber er en Ordenens Gud og ikke en Forvirringens; men den Dag i Dag hersker der jo i alle de saakaldte kristne Kirker en Strid og Forsyhrrelse, der er forårsaget ved, at man vil indføre Menneskelærdomme i Stedet for Jesu Kristi Lærdomme.

5. Fordi jeg tror, at Kristi Kirke skal være Et i Aland og i Lærdomspincipper.

6. Fordi jeg tror, at Aabenbaringens Kilde ikke er udtörret, og at Intet er hemmeligt, men vil blive aabenbaret. Derfor er det mit Ønske at blive ledet af Aanden ind i al Sandhed.

Aubrey Parker.

40 Nipon Street, Gateshead-on-Tyne.

(Mill. Star.)

Jerichos Mure.

En af de Ting, som Biblens Fjender have gjort til Genstand for Spot og ubarmhjertig Kritik, og hvorved de mene paa en uimodsigelig Maade at have bevist dens Uægthed, har været Beretningen om Jerichos Mures Falb, ved at syv Præster under Josvas Ledelse „blæste“ dem ned med deres Vædderhorn og ved Israels forenede Krig; dette maatte kun betragtes som Fabel, da det paastaaas, at Staden Jericho aldrig har været omgivet af en Mur. Denne Paastand har naturligvis styrket Vantroen hos mange af den moderne Lænkemaade, og selv det, som er sagt desangaaende i Hebræerbrevet, er blevet anset som upaaalideligt, naar Troen der angives som Midlet, hvorved Murene styrtede.

I midlertid synes det nu, at „den, som ler sidst, ler bedst“, thi „Deutsche Orient Gesellschaft“ beretter, at en tysk Ekspedition, som er i Færd med at foretage Udgavninger paa det Sted, hvor man mener,

at det gamle Jericho var beliggende, og hvor nu Cricle nær det døde Hav findes, er stødt paa de ydre Mure af en forsvundet Stad otte Fod under Jordens Overslade. Opdagerne blev højlig forundrede over Konstruktionens tekniske Fuldkommenhed; den bestod af tre Dele: Det naturlige Stenlag, overlagt med løst, fint Grus, paa hvilket der var lagt en svær Mur af Kampestene og et solidt Murværk, der naaede en Højde af 20 Fod og en Tykkelse af fra $6\frac{1}{2}$ til 8 Fod. Uhyre Stenblokke vare delvis anvendte til den nederste Del af Muren, og paa dette solide Underlag hvilede den virkelige Fæstningsmur, konstrueret af Mursten. Paa et Sted naaede denne op til 8 Fod; dog synes det, at den i det Hele har været betydelig højere, og den maa have domineret hele den omkringliggende Slette. Stadens Mure antages at have en Udstrekning af 2,700 Fod, hvoraf nu 1,350 Fod ere bragte for Dagens Lys.

(Mill. Star.)

Eldste Charles MartinSEN.

Bor elskede Broder, Eldste Charles MartinSEN, er, som vi meddelte i sidste Nr. af „Stjernen“, afgaaet ved Døden. Efter Opsordring af Præs. Keller for Bergens Konference har Forstanderen for Stavanger Gren, W. C. Olsén, som plejede Broder MartinSEN under hans Sygdom og var hos ham, da han døde, tilsendt os en udførlig Beretning om det sorgelige Dødsfald, af hvilken vi her skulle meddele de vigtigste Punkter:

Eldste MartinSEN forlod sin Arbejdsmark, Flekkefjord, den 19. December. Det var hans Hensigt at gaa til Rekkefjord for at afholde Møde; men paa Grund af haardt Vejr anløb Dampskibet ikke denne By, og han kom saaledes til Stavanger. Missionærerne og de Hellige her bevægede ham til at blive hos dem og fejre Julefesten sammen med dem, hvilket han gif ind paa efter først at have underrettet Præs. Keller i Bergen derom. Han led af en let Forkølelse, da han kom, men efter at have taget et tyrkist Bad og plejet sig følte han sig tilshyneladende vel, havde god Appetit og befandt sig hørdeles vel blandt os. Baade Jule- og Nytaarsaften glædede vi os alle ved Juletræ og et udsgået Program; men Nytaarsdagsmorgen omrent Kl. 1 begyndte han at klage over Smerten i Maven og fik et Opkastningsanfald; efter at vi havde arbejdet en Del med ham, følte han sig bedre. Samme Dag tilkaldtes en Læge, som erkærede, at han led af Blindtarmsbetændelse, og tog ham under Behandling. Paa den tredje Dag syntes Saaret at være forsvundet, og Lægen sagde, at han vilde blive rask om nogle Dage; han fik imidlertid paany Opkastninger, Sygdommen forværredes; Lægen udtalte da, at han led af Nyregrus og andre Nyrebæværligheder og beordrede ham sendt til Hospitalet, hvilket skete. Der blev ikke foretaget

nogen kirurgisk Operation, eftersom det blev anset for overflødigt, men de bedste Læger i Stavanger tilsaar ham, og Alt, hvad kærlige Hænder og bedende Hjerter kunde udrette, blev gjort for ham. Eldsterne Olsen, Jens C. Pedersen og Edward Mackelprang forbleve ved Sygelejet Dag og Nat og administrerede til ham; men Tiden var kommet, at hans Mission var til Ende. Han var ved fuld Bevidsthed lige til fire Timer, før Døden indtraadte, og meddelte de hosstaaende Brødre og Præs. Keller det nødvendige med Hensyn til Familie og Paarørende. Han døde stille og roligt Mandag den 12. Januar Kl. 7,30 Aften (ikke, som angivet i Stjernen Nr. 2, den 13. Kl. 7,30 Morgen), og han var fuldstændig tilsreds med Herrens Vilje og vise Bestemmelse. Liget blev balsameret og vil blive sendt hjem til Utah for at blive begravet der. Eldste Albert E. De Lange fra Trondhjem's Konference følger Liget hjem til Koosharem, hans eget saavelsom Afdødes Hjem. De sejlede fra Kristianssand, Norge, Lørdag den 30. Januar med Damskibet „Hellig Olav“.

Afdøde var Søn af Peder MartinSEN og Hustru, som begge døde for mange Aar siden i Koosharem, Utah. Han blev 43 Aar gammel og var ugift, men han efterlader en Broder og tre Søstre, der alle vare ham meget hengivne.

I et privat Brev til Missionens Redaktionskontor skriver Præs. Charles Jensen af Aarhus Konference: „Det bedrøver mig at høre om vor kære Broder, Charles MartinSENs Død; jeg har nemlig kendt ham siden 1886, og han har altid været et værdigt Eksempel paa Renhed i Liv og Sæder. Hans Fader var min første Raadgiver, medens jeg fungerede som Bisshop i Koosharem's Ward, men baade han og Hustru døde og efterlod en Fløk af unge Børn. Byrden og Ansvaret for deres Underhold og Opdragelse faldt paa Charles, og han udførte denne vanskelige Mission som en Mand, saa at de alle voksende op som gode Medlemmer og som en Bryd for det Ward, de tilhørte.“

Baade Zionsældsterne og alle de Hellige i den skandinaviske Mission forene sig i dyb Sympati for de følgende Efterladte, for hvem det maa være en Trost, at Broder Charles døde, som han levede, som en god, tro Herrens Tjener, hvis gode Eksempel og urokkelige Trofæb mod Sandhedens Sag har givet ham en Plads blandt Guds ødle Sønner og Kristi Bidner.

Brudt er Staven paa din Vandring, Broder,
Livets tunge Byrde blev nedlagt.
Hvil dit trætte Hoved ved vor fælles Moder,
Jordens Bryg, hvis Stov os har frembragt.
Intet har Du tabt, nej, Alting vundet
I den sidste haarde Kamp, Du stred
Under Sandheds Hane; Du har fundet
Vej til Sejerskrone, Dig beredt.

D. J. A.

Blandinger.

Til Jordskælvslidende. De Forenede Staters Præsident Roosevelt har anbefalet og Kongressen bevilget 800,000 Dollars (2,968,000 Kr.) til de Lidende ved Jordskælvet i Italien.

Det amerikanske Røde Kors Selskab har allerede samlet 300,000 Dollars (1,113,000 Kr.) i samme Hensigt.

I Salt Lake City har en Komite sat sig i Spidsen for en Indsamling for at afhjælpe Nøden i Italien, og Kirkens Præsident var en af de første, der ydede sin Skærv. Indsamlingen foregaar i alle Ward og Staver, hvor de Sidste-Dages Hellige bo.

Krigsskib „Utah“. Den amerikanske Regering har bestemt at bygge et Krigsskib, som skal bære Navnet „Utah“. Konstruktionskomiteen har bestemt, at det skal være det største Krigsskib i Verden; det vil endog blive betydeligt større end Englands største Kolos „Dreadnought“. „Utah“ vil blive et Skib af 26,000 Tons Displacement og en Hastighed af 23 Knob, og det vil blive udstyret med det allersvøreste Skyts, som Krigsvidenstaben kender. Medens Utahs fredelige Indvaanere sætte stor Pris paa at blive hædrede med et saadant Skib imellem Søsterstaterne i deres mægtige Nation, saa haabe de dog, at det aldrig skal anvendes i andet Øjemed end i Fredens Tjeneste. Det viser imidlertid, at den amerikanske Regering har en sund og sand Opfattelse af Utahs Værdi i Unionen og langtfra deler den Opfattelse, som Mange have, der anse os for uværdige til at leve indenfor Civilisationens Enemærker.

200,000 ledige Jernbanevoyne er intet opmunrende Tidernes Tegn, men det er den Esterretning, som Telegrafen bragte fra Chicago den 6. ds., hvori Arthur Hall, Formand for „The car efficiency committee“, siger, at det er omtrent det samme Antal, som stod ledigt sidste Aar ved denne Tid, og han lægger til: Dette er et meget usælt og nedslaaende Evangelium om „florerende Tider“.

Arbejdsløsheden i København er stor, og den offentlige saavel som den private Godgørenhed har fuldt op at gøre med at „holde Ulven fra Døren“; til Trods for, at København maaſke er den mest velgørende Stad i Europa, er der dog Mange, som lidt Nød, særlig den Klaſſe, der undſer sig ved at gøre sin Nød bekendt. Men flere Kirker og Bedehuſe ere blevne aabnede for at skaffe hjemløſe Stakeſ Husly og Barmie i de kolde Nætter. Udsigterne ere fremdeles triste, idet Arbejdsløsheden stadigt tiltager og den haarde Ende af Vinteren endnu er i Bente.

Dødsfald.

Søster Hilda C. Olsen, Præsidentinde for Københavns Grens Kvindelige Hjælpeforening, henvor stille og rolig i sit Hjem Lørdag den 23. Januar. Hun havde i et Aar lidt af en Hjertesygdom, der i de sidste Maaneder tvang hende til saa godt som uafbrudt at holde Sengen. Til Maj vilde hun have fyldt 49 Aar, og hun har sammen med sin Mand tilhørt Kirken siden den 7. November 1902. Hun efterlader sig Mand og fem Børn, af hvilke de to ældste Sønner ere i Amerika. Hun var et elsket og afholdt Medlem i Kirken, og Savnet af hende vil føles meget blandt Søstrene i Hjælpeforeningen, men for Mand og Børn er det uerstatteligt. Hun var en Kvinde med ualmindelig stor Tro til Guds Præstedømme og Herrens Øster, og det var hende altid en Trøst og Lindring, naar Eldsterne salvede og velsignede hende, hvilket ogsaa gav hende fornuet Styrke til at bære sine Lidelser med en sand Kristens Taalmodighed og Hengivenhed i Guds Wilje. Begravelsen foregik fra Missionens Forsamlingshal, Korsgade 11, Onsdag den 27. Januar kl. 12 under overmaade stor Tilstutning af Familje og Slægtninge samt sympatiserende Venner. Lokalet var smykket med levende Træer og Planter og Kisten aldeles begravet under Blomster og Grønt, thi enhver af hendes Venner ydede sin sidste Tribut til den Hedengangne ved en Krans eller en Buket. Vort fortrinlige Sangkor bidrog i væsentlig Grad til at forhøje Indtrykket af Alvor og Værdighed ved Sørgegudstjenesten. Talerne, Eldste Oluf J. Andersen, Missionspræsident Søren Rasmussen og Konferencepræsident Lorenz Petersen, dvælede ved den Afsødes Værd som Menneske, Hustru og Moder og rettede Alvorsord til de mange Førsamlede om at beregne sig, medens Tid var, til den sidste Færd. Jordfæstelsen fandt Sted paa Bispebjerg Kirkegaard. Efter at Kisten var sækket i Graven, sang Koret, og Graven blev indviet ved Eldste Oluf J. Andersen. Saaledes blev det jordiske af Søster Hilda Olsen genit, men Mindet om hende vil længe bevares hos dem, der kendte hendes varme Hjerte og værdige Levnet.

Akt Jordskred. Ifølge Telegram fra Centa i Nordafrika, ved Gibraltarstrædet, meddeler Indsøgte fra Tetuan, at Landsbyen Ramara, der ligger 500 Kilometer inde i Landet ved en Bjergskraaning er blevet begravet af et Jordskred, hvorved 100 Personer ere blevne dræbte eller saarede.

Statistik

over

Sæn Kvært Kirke af Sjælle-Dages Hellige's standmavile Mission fra 1. Januar til 31. December 1908.

47

Missionsspresident:	Missionærer fra Sjæl:	Bøfale Børnebonde:	Grennedes Ønde begejte:	Ømmer omfattet af følgende:	Ømmer af følgende:
Goren Rænmejlen	Græne	Grænse	Grænse	Grænse	Grænse
Conference.	Gealbefter af total	Gealbefter af total	Gealbefter af total	Gealbefter af total	Gealbefter af total
Malborg . . .	5 4 5 15	24	7 12 8 4	218 249 83 332	37 20 4 1 1 63188 6247 10355 109693 4854 831
Marhus . . .	5 3 12 11	26	16 14 10 11	257 308 142 450	28 17 33 6 1 75733 6267 14845 129576 4192 1185
Søbenhavn.	7 5 11 10	26	24 15 12 8	434 493 110 603	92 20 29 1 5 189420 3271 11040 237271 6215 1058
*Missionss. Pontoret . . .	1 2 1	4			
Totalsum for Danmark . . .	17 13 30 37	80	47 41 30 23	909 1050 335 1385	157 57 66 7 2 6 328341 15785 36240 476540 15261 3074
Bergen . . .	5 1 5 11	17	1 12 4 7	175 199 82 281	44 24 10 1 55104 1085 6706 82938 8707 653
Friitania . .	11 3 3 26	32	28 26 18	646 745 205	950 73 16 39 3 1 15 105673 3379 18859 132576 10401 3141
Tromsøjem.	5 1 5 10	16	4 1 2	104 115 21	136 8 4 5 6 18377 1052 3123 55266 6116 517
Totalsum for Norge	21 5 13 47	65	32 44 31 27	925 1059 308 1367	125 44 53 3 6 22 179154 5516 28688 270780 25224 4311
Totalsum for Missionen . .	3818 43 84	145	79 85 61	50 1834 2109	643 2752 282 101 119 10 8 28 507495 21301 64928 747320 40485 7385

*Genealog Sæns Senien er beregnet med heri.

Glæden og Sorgen.

„Hvem er Du, skønne, rødtmilende Glut?“ —
 „Man falder mig Glæde.“ —
 „Og hun derhenne, der synes saa mut
 Og nær ved at græde?“ —
 „Hun hedder Sorgen.“ — „Du, Hulde, er
 Velkommen hos mig; men den Anden der
 Skal aldrig min Tærskel betræde.“

Da smilte Glæden og svarede saa:
 „Forskyder Du hende,
 Da efter Naturens Orden jeg maa
 Og Ryggen Dig vende;
 Thi det er den Eviges Bud, at vi To
 Skal stedse tilsammen bygge og bo
 Fra nu indtil Dagenes Ende.“

Schaldemose.

Tankesprog. Lad enhver Dag blive anvendt til Udførelsen af de forhaandenværende Sysler, og naar Aftenen kommer, ville vi erfare, at Noget er blevet udført. Goethe.

— Falskheds Brød smager en Mand vel; men siden bliver hans Mund fuld af Grus. Salomon.

Begærigheden hos Menneskeue kan selv ved en saa forsærdelig Begivenhed som Jordstælvet i Italien ikke holdes i Tømme. Fra Neapel telegraferes der saaledes, at Borgmesteren i Messina, Byraadssekretæren og 12 ansete Borgere ere blevne arresterede og ville blive stillede for en Krigsret. De anklages for at have tilegnet sig Klæder, Proviant og Penge, der var bestemt til de Skadelidte.

Indhold:

Mormons Bog.....	33	Zerichos Mure	42
Mine Ønskers Kæde.....	39	Eldste Charles MartinSEN	43
Nedaktionelt:		Blandinger	45
Til alle de kwindelige Hjælpeforeninger	40	Dødsfald	46
Afløsning	41	Notitier	46, 48
Forslyttelse	41	Statistik	47
Sels Grunde	41	Glæden og Sorgen	48
		Tankesprog	48

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade II, København V.

Truket hos F. E. Bording (B. Petersen).